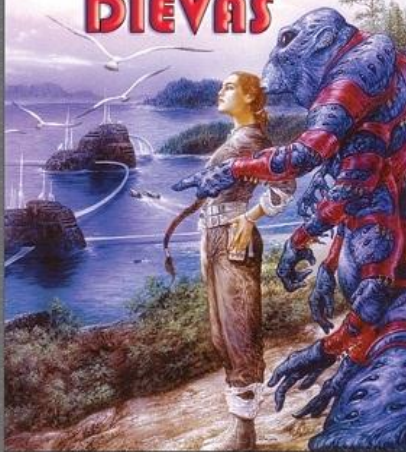

f

eridas

Tim Lebbon
**PUOLĖS
DIEVAS**

466 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDOAS

Knygute.lt

Tim Lebbon
PUOLĖS DIEVAS
Fantastinis romanas

Prabėgs dar keturi tūkstančiai metų iki įvykių, aprašytų knygoje "Sutemos" bei "Aušra". Norilos žmonės tik pradeda tyrinėti savo keistą šalį. Jų žvilgsniai krypsta į pietus, kur dangų remiantys Takoskyros kalnai užstoja legendomis bei mitais garsėjantį neištyrinėtą kraštą. Du keliautojai, Ramusas ir Nomi, gauna slaptus pergamentus, kuriuose yra žinių apie klaikią Norilos praeitį, apie siaubingus prakeiksmus, apie Miegantį Dievą, galbūt egzistuojantį Takoskyroje. Tačiau Noriloje viskas išsigimė, netgi dievai, todėl keliautojų laukia visiškai nežinia...

Iš anglų kalbos vertė ASTRA ALBA

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

466 tomas. Serija įkurta 1990m.

Tim Lebbon - FALLEN

New York, Spectra, 2008

Copyright © by Tim Lebbon, 2008

Cover art copyright © by Luis Royo, 2006

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2009

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

PIRMA DALIS

Paskutinė kelionė

Dešimtas - Tyruose - Išdavystės

*"Žmonės trokšta žinių, o kai to troškimo ne-
lieka, mes nebesame žmonės."*

**Pirmasis keliautojas Sordonas
Perlenis**

1 skyrius

Ramusas Rylas nepakentė akimirkos tarp miego ir prabudimo. Toje keistoje vietoje vaidenosi nauji sapnai bei seniai sapnuotųjų šmėklos. Dar labiau šios akimirkos Rylas nemėgo tuomet, kai blėstantis sapnas būdavo gražus. Pastarajame sapnavo kelionę į, kurią dar nevyko. Apie praeities keliones jis dažniau sapnuodavo košmarus.

Ramusas atsisėdo ir parėmę rankomis laikė galvą, kol praėjo svaigulys, o tikrovės suvokimas grįžo. Būdamas keturiasdešimt ketverių, jis galėjo prisiminti sapną, susapnuotą, kai jam buvo šešeri, - plaukė į vakarus nuo Norilos ir

rado pasaulio kraštą, - bet pamiršo ką tik su-
sapnuotą sapną. Rylas svarstė ar jam tai bū-
dinga.

Tačiau kas jį pažadino? Dar neaušo ir gatvė-
se buvo tylu. Kažkur inkštė šuo, kaukšėjo at-
sargūs žingsniai, bet didžioji dalis Ilgojo Mara-
kešo vis dar miegojo. Jis irgi būtų miegoję jei
būtųs, žinoję kas jam geriausia.s,

Kažkas dunkstelėjo į gretimo kambario duris.
Jo namuose tas kambarys buvo pagrindinis, su
vienintelėmis durimis į gatvę.

Rylas, įtemptai klausydamasis, sustingo. Vėl
bildesys, atsitrenkė medis į medį *Mano kėdę
kažkas pristūmė prie stalo*,. pamanė jis. Ra-
musas skubiai atsistojo, krūpteldamas, kai
trakstelėjo kelių sąnariai, ir pasilenkė virš lo-
vos. Ant lentynos, virš guolio, jis laikė odinį
ginklų ritinį, bet jau kurį laiką jo nenaudojo.
Pačiupęs nukarusį dirželį, truktelėjo, ir ritinys
atsirišo ant lovos.

Kažkas brūkstelėjo per grindis, Rylas išgirdo
tylų keiksmą.

Jo širdis daužėsi. Kelionėse Ramusas kovėsi
keletą kartų, tačiau niekada nelaikė savęs ko-
votoju. Jis nepasižymėjo judesių grakštumu,
reakcija buvo per lėta, o tai liudijo likę randai.

Ištraukęs iš ritinio trumpą peilį, Ramusas priklaupė prie lovos ir dingo šešėliuose.

- Ramusai? - suskambo tylus, nedrąsus balsas.

Ramusas jau stojosi, po to pagalvojo: *jei jie žino mano vardą, tai dar nereiškia, kad atėjo čia su gerais ketinimais.*

- Ramusai, ar tu?.. - tas, kas įsilaužė į jo namus, pargriuvo prie miegamojo durų. Niurnėdamas vyras užčiuopė duris ir triukšmingai jas atidarė.

Rylas prispaudė peilį įsibrovėliui prie gerklės.

- Ramusai, dėl dievų, tai aš!

- Nomi? - jis atšoko ir pasibaisėjęs numetė peilį. *Ar aš tikrai būčiau perpjovęs jai gerklę. Gal, o gal ir ne.* Jis nudžiugo, kad tikrieji jo ketinimai išnyko kaip ir sapnai.

- Atrodo, susilaužiau riešą.

- Tu mane mirtinai išgąsdinai, Nomi!

- Gal gali uždegti šviesą, reikia pažiūrėti, ar neišlindo kaulai.

- Jeigu kaulai būtų išlindę, darytum kai ką daugiau, užuot verkšlenus. - Rylas atsistojo ir nuėjo prie lango. Atitraukęs užuolaidą, jis įleido mirties mėnulio šviesos. Blyškiai gelsva

mėnesiena išryškino daiktų kontūrus.

Nomi vis dar sėdėjo ant grindų, prie atvirų durų, apžiūrinėdama kairiąją ranką.

- Argi neturi lempos?

- Baigiasi aliejus.

- Duosiu pinigų aliejui, Ramusai.

Rylas užžiebė lempą ir iškėlė į viršų, po to, įkišęs peilį į makštis, vėl surišo ginklų ritinį. Nomi kažką sumurmėjo, Ramusas pažvelgė jai į pakaušį. Moteris buvo susitaršiusi bei susijaudinusi, o tai jai pasitaikydavo retai. Negerai jos įvaizdžiui.

- Ką čia veiki? - paklausė Rylas.

- Atėjau su tavim pasimatyti. - Nomi iškėlė ranką, palankstė pirštus ir atsiduso, matyt, nudžiugusi, kad riešas neskilęs.

- Abejoju, jog jis bent sumuštas. Nomi, aki-vaizdu, kad atėjai su manim pasimatyti, bet kodėl įsilaužei? Ir kodėl sėlinai mano namuose lyg vagis?

Nomi atsistojo ir, kaltai šypsodamasi, susitvarkė drabužius.

- Tikriausiai atrodau kaip kvailė. Atėjau tau kai ką pasakyti. Kai ko paprašyti. - Ji atsisėdo, nubraukė nuo veido plaukus ir atsiduso.

- Greičiau sakyk, - paragino Ramusas. Anks-

čiau Nomi daug kartų lankėsi jo namuose, bet į miegamąjį įėjo pirmą kartą. Jis jautėsi nejaukiai.

- Nemąstau aiškiai. Duok man valandėlę. Tokie dalykai kas naktį neįvyksta.

- Susinervinai! - pašaipiai tarė Ramusas, paėmęs nuo lentynos butelį vyno.

- Ramusai, tai svarbu!

Jis dantimis ištraukė kamštį ir atsisėdo.

- Puikus, - tarė, truktelėjęs vyno. Nors vynas buvo geras, dovanotas Nomi, po paskutinio Ventgorijos vynuogių importo, pirmą kartą paragavęs, Rylas visada susiraukdavo. Jis ištiesė butelį Nomi, ši paėmusi gerokai siurbtelėjo. - Tai pasakok.

- Kai ką sutikau, - prabilo moteris. - Vakar naktį, kaip tik prieš vidurnaktį, Pirmosios Širdies vyninėje. Jis atrodė išsekęs, lyg amžinai ėjęs. Supratau, kad tas žmogus klajūnas, jo akyse išvydau tolius, tarsi būtų matęs tokius dalykus, kurių niekas kitas negalėtų įsivaizduoti. Jis apsižvalgė, po to priėjo prie baro ir užsisakė šaknų vyno.

- Taigi klajūnas užsisakė gėrimą. Gal eik prie esmės?

- Ramusai, turi su juo susitikti! - Nomi atsi-

stojo ir susijaudinusi ėmė nervingai žingsniuoti po nedidelį kambarį. - Susitariau susitikti prie upės per pusryčius. Jis turi kai ką ir nori parduoti, o aš manau, kad mums reikia tai nusipirkti.

- Mums? Žinai, kad neturiu nė sudilusio skatiko.

Nomi numojo ranka ir papurtė galvą, tarsi nekantraudama.

- Ne, ne, aš sumokėsiu. Bet mums reikia drauge to imtis.

- Ko imtis?

- Susitarimo. - Moteris vėl atsisėdo, nenuleisdama nuo Ramuso akių. *Galėčiau paskęsti šiame žvilgsnyje*, pagalvojo Rylas, bet išmetė tą mintį iš galvos. Jiedu su Nomi susitiko prieš dešimtmetį ir tapo pačiais draugiškiausiais priešais, tokių jis daugiau nepažinojo. Jie buvo varžovai, pavydūs keliautojai ir tokie skirtingi, jog kartais Ramusas stebėjosi, kaip jie dar kalba ta pačia kalba. Vis dėlto jis puoselėjo jausmus Nomi, bet slėpė juos taip giliai, kad nė pats nebuvo dėl jų tikras, o kartais jos akyse pastebėdavo minčių sumaištį. Tačiau Ramusas bijojo, jog tai tik jo paties minčių atspindžiai.

- Tu netvarkinga. Pažvelk į save. Kelnės net nedera prie švarko.

- Apsirengiau paskubomis. Parėjau namo, negalėjau užmigti, tada supratau, kad turiu susitikti su tavim.

- Kodėl? Ką siūlo tas klajūnas?

Nomi akys suliepsnojo, skruostai paraudo. Ji atkišo lūpas. Veidą nušvietė šypsena.

- Nesakysiu, - pagaliau prasiveržė žodžiai. - Bet mums reikia susitarti...

- Nieko nebus, kol nesužinosiu ko nors konkrečiau. Kiek reikės pinigų?

Nomi papurtė galvą ir vėl truktelėjo vyno.

- Tai nesvarbu.

Ramusas apsimetė atšlyjantis į sieną.

- Dabar tu tikrai keli man nerimą!

- Pamatysi. - Nomi atsistojo ir trinktelėjo butelį atgal ant lentynos. - Pamatysi, Ramusai. Susitikim Naru Mėjuje per pusryčius. Tau reikia išgirsti, ką tas klajūnas pasakys, ir pamatyti, ką jis siūlo.

- Tikrai?

- Jei nori pakeisti savo gyvenimą, taip. - Nomi apžvelgė kambarį ir Ramusas akimirką pajuto jai neapykantą. Jau vien žvilgsnyje atsispindintis pasibjaurėjimas buvo nemalonus, o vos jun-

tama panieka balse tiesiog žeidė.

Nomi išėjo, daugiau nieko nepasakiusi, o Rylas buvo patenkintas, matydamas ją išeinančią.

Ramusas niekada nelaikė Nomi Haiden tikra keliautoja. Jam kelionės buvo gyvenimo būdas, ne priemonė pasiekti tikslui, o Nomi užvaldė turtas, kurį sukaupe po dviejų kelionių į Ventgoriją, nors iš pradžių ji buvo nusiteikusi entuziastingai. Nomi turėjo daug pinigų, bet skurdžią sielą, tai visada juos skyrė. Ramusas turėjo mažai, bet žinojo daug ir siekė sužinoti dar daugiau.

Praėjo daugiau kaip metai, kai Rylas grįžo iš paskutinės kelionės. Jis atsigabeno žemėlapių, brėžinių, augalų pavyzdžių, tris knygas bei rinkinį mitų, išgirstų iš Našlės kalnuose. Kalnai buvo bevardžiai, kaip ir moteris, bet ji tvirtino gerai išmananti žinystę, daug žinanti apie savo žemės augalus, gyvūnus bei prieskonius, o Ramusas jau buvo bepradedęs ja tikėti. Jis tris kartus keliavo į Našlės kalnus ir kiekvieną kartą moteris atskleisdavo jam vis daugiau.

Rylas troško eiti toliau. Jis keliavo per Norilos šiaurę: Kantrasos pakrante, Pengulfino

miškais bei du kartus jūra į kai kurias bevardes Dyglio salas. Iš tiesų Rylas svajojo keliauti kitur - už kalnų, už Peivisijos stepių, į neištirtą sritį pietuose, - bet neturėjo pinigų pasisamdyti serianų sargybiniams, o Keliautojų gildija nebūtų jam padėjusi. Daugelis jos narių laikė jį antraeilium keliautoju, užvaldytu beprotiškų svajonių.

Tačiau Ramusas norėjo būti geriausias.

Kadangi jis buvo apimtas neįgyvendinamų troškimų, Nomi jį erzino. Turėdama tiek pinigų, ji galėjo keliauti bet kur, tačiau aplankė tik Ventgoriją: pirmą kartą jausdama tikrą atradimo džiaugsmą, kaip vis dar tikėjo Ramusas, antrą kartą - tiesiog rūpinosi nuolatiniu Ventgorijos vaisių, suteikiančių jos garsiajam vynui skonį, eksportu. Nomi gerai gyveno iš įplaukų.

Tačiau dabar tai. Rylui buvo smalsu. Tą naktį jis nebūtų galėjęs užmigti, todėl užsiplikė raudonosios šaknies arbatos, pasiėmė kelias knygas, savo asmeninius lobius, ir ėmė skaityti.

Reikėjo eiti apie mylią pagal upės srovę. Ramusas turėjo pakankamai laiko.

Jam visada patikdavo stebėti bundantį miestą. Kai iš už kalnų pečių rytuose pažvelgdavo

saulė, atrodydavo, kad ji suteikia gyvybę Ilgajam Marakešui, išvarydama nakties padarus, kurių dauguma žmonių stengėsi nepastebėti, ir gražindama miestą dienai. Aušra visada sukeldavo entuziazmą. Dauguma žmonių priskyrė šį entuziazmą ateities žadamoms galimybėms, nors kai kurie tvirtino, kad tai dėl praeities. Keletas, jei būtų paklausti kurioje nors vyninėje, po kelių taurių šaknų vyno teigtų, jog tai dėkingumas už išgyventą naktį.

Nomi atėjo pas mane naktį, susirūpinęs mąstė Ramusas. Kad ir kas ją sujaudino, jiėjo per pavojingą tamsą pakviesti mane čia. Šešėliuose gyveno naktiniai amarai, su jais didėjo ar traukėsi. Persekiojantai dieną miegodavo, o naktis buvo jų laikas. Normalūs žmonės, turintys nenormalių troškimų, nors daugelis juos laikė pabaisomis. Naktį slėpėsi ir kiti: seniai mirusiųjų šmėklos bei tikresni šešėliai, turintys gyvenimo užuominą. Ilgasis Marakešas buvo Marakešo centras, o šis - Norilos centras, tačiau net ir čia žmonės dingdavo tamsoje ir daugiau niekas jų nebematydavo.

Tačiau diena buvo graži, o aušros valanda skirta garbinimui, ypač tiems, kurie garbino komerciją: prekybininkai ir pirkliai skubėjo šen bei ten į savo parduotuves, Kantrastos gatvių

prekeiviai šūkavo ant vergų, stumiančių į turgų pilnus vežimus, kiaušinių pardavėjai rėkavo ant savo paukščių, ridendami per minią ekstravagantiškus vežimėlius, didmenininkai šmižinėjo iš vienos parduotuvės į kitą, po nosimi bambėdami nurodymus, o gatvėse sėdėjo bei pusryčiavo žmonės prieš sunkią dieną pirkimo ir pardavimo, prekiaavimo ir sandorių sudarinėjimo, skolinimo ir nuomojimo.

Buvo ir tokių, kurie aušros valandą skyrė savo ypatingiems dievams. Ramusas praėjo pro kelias grupes žmonių. Jie giedojo, vedžiodami pirštais runas, išraižytas senovinių pastatų pamatuose. Kai kurie tvirtino tas runas suprantantys, bet jis žinojo, jog rašmenys neįskaitomi - pamiršta išnykusios civilizacijos kalba. Galbūt, jei milžiniški akmenys būtų čia atgabenti tvarkingai bei išdėstyti teisinga seka, runų prasmė būtų išlikusi. Tačiau visame Ilgajame Marakeše tokie blokai buvo įmūryti į pastatus kaip pakliuvo: apačia į viršų, ir kita puse. Kai kurie visai išdūlėjo. Rylas neįstengė užgniaužti paniekos tiems, kurie juos garbino. Runose slypėjo seniai mirusių žmonių istorija, kuri pasklido po miestą tarsi suvalgytos duonos trupiniai. Reikšti pagarbą tokioms pasakoms - tai tas pat, kas garbinti dulkes.

Kiti žmonės grūdosi į šventyklas, skirtas mėnulio dievams, arba būrėsi aplink šamanus gatvėse. Kai kurie šamanai mokėjo skaityti ir turėjo knygas kaip savo galios pavyzdį. Keletas naudojosi tokiomis žiniomis, iškraipydami skaitomas istorijas, pasakojo padavimus, priskirdami sau garbingą kilmę ar įsivaizduojamus protėvius, o Ramusas niekino tokius žinių iškraipymus. Tačiau dar labiau jis nepakentė tuo tikinčių žmonių.

Pusiaukelėje link upės Rylas praėjo sąlyginai naują, pastatytą gal tik prieš kelias kartas, pastatą kuriame buvo Miegančių Dievų šventykla. Šį belangį, akmeninį statinį puošė daugybė simbolių, išraižytų ant sienų išorėje. Viduje degė šimtai žvakių, jų šviesa sklido pro duris, ir Rylas vėl pajuto šios šventovės trauką. *Aš turiu savo įsitikinimus*, sakė jis sau ir niekas nesusidomėjo tiek, kad jo klausytųsi. *Žinių dievas bei žemės galia. Niekas man neįsakys, ką galvoti.*

Vis dėlto kartais Rylas svarstydavo ar neužėjus. Miegantys Dievai jau seniai žavėjo keliautojus, nuo to laiko, kai prieš šimtą keturiasdešimt trejus metus pirmasis keliautojas Sordonas Perlenis paskelbė atradęs jų legendą....